

A l'hivern, preus especials (1968-1975)

per Jaume Vallcorbaplana

La N-240. Entre tu i les roques m'heu fet perdre el camí. El nivell d'oli a un motor massa rabent.

xxxxxxles fulles voleiaven entre uns rius que s'aixecaven, surant d'escuma i de galets, i explotaven la sorra. Totes les runes fan casa entre les ombres, de tan grises com de plata, i els cabells, i el guix amb el blanc, i les branques uns dits xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Just a l'hora en què s'han acabat tots els cigarrs i cal anar-los a buscar de màquina en màquina pels carrers i les màquines buits, escorcollar al fons de les butxaques buscant un escarabat mort o el duro i els dos duros i les tres pessetes fetes de son i un xiulet de llautó amb desigs incipients.

potser a l'hora en què pensava que fóra bonic
de nedar entre ona i ona, deixant-se endur i
deixant entrar escuma als ulls, sal blanca i
molla. Encara que demà et llevis contenta, no
et podràs treure tota aquella sang enganxada
cuixes avall i aniràs somnàmbula pels racons
massa plens de calor. La història s'haurà ven-
jat de tu i tot aquest polsim que ara beus és
de calç negra. Només els lleps dels gossos et
podran retornar una mica d'aquesta humitat
que es fica als ossos

darrera la porta, massa tard, i s'arribarà fins a
l'apartament i es quedarà plantat a la porta
com un estaquirot sense atrevir-se a trucar i
sentirà els sabatots i els crits còmics i bai-
xarà les escales tan a poc a poc que ni es
noten i pensarà que m'ha vist i m'ha dit t'es-
timo sota el llum lluna i romàntic, en un
banc de color verd del parc, s'estirarà als
llençols blancs

a la cambra, el ganivet inoxidable lluent,
la massa i l'aire calent del llevat de melmelada
i sucre i aire colat. Un clapoteig de fons com
remor de sal marina, i el cos bru i la sang ca-
mes avall i per la cintura riu bocaterrosa, qua-
tre dits d'acer fred d'amor; bull i s'abombolla
el sostre baixa i la nina que riu cau de la pa-
ret. Ha fumat llavors de rosella

Amb una ullada ha anat perfilant les cases i
els voltants. La veu se li ha enfarinat: ha
negat un bon dia, ha ensopegat amb un
pobre i ha rigut: el parc de les feres és en-
cara lluny: no han donat menjar a les bèsties
i ha sortit a caminar sense esma decidida.
Un retall de diari l'ha fet posar content i
l'ha fet voleïar i encara no han apagat els
llums del matí ja tot rosa com un vestit de
núvia. No et pegaré: les petjades han fet so-
roll en córrer per l'empedrat avall amb la
cua de la gavadina fent giragonses (nylon).
La cabina del telèfon queda aèria tota lluent;
violent entre el pàl·lid. T'he tirat la car-
ta ahir i no sé si l'has vista: les sabates
li han continuat fent soroll. No ha volgut re-
conèixer encara l'estiu que s'ha acabat de-
finitivament entre uns carrers que s'han tor-
nat volgudament ciutadans.

estic content que hagi vingut i que a les tres, quan tot hagi acabat, vagarà pel passeig com un orat i mirarà dissimuladament totes les terrasses de tots els bars per veure si em veu i se'n recordarà de mi i de sobte pensarà en la platja i també es glaçarà els peus buscant-me, les sabates a la mà, esmaperdut i farà cap al xiringuïto del final de la platja i menjarà salsitxes calentes pensant que jo hi vaig de tant en tant. Somiarà que coincidim i que jo hi aniré a menjar, i quan, ja és

i el millor que podria fer ara en Pau, aquella nit i les nits de les portes tanca-des, era dir hola! i només caure i trencar-se les costelles, l'omòplat i les vísceres cran- nials. Quan hagués estat a terra, de terra es- tant, dir-li t'estimo sota el llum espàsmic i romàntic del *flash* a tot drap, una carta d'amor

Pots sentir, encara massa fort, les olors de les salsitxes, de la mostassa i el color i el gust d'unes patates en paper d'estrassa, els fums dels cotxes, la darrera aventura del semàfor per fer-se respectar, la darrera temptativa del municipal per fer-se sentir.

i jo aprofitava per pensar coses mentre les ones anaven trencant contre unes roques ara tan grises. Tu eres lluny, entre unes parets que jo reconeixia mitjanament, entre ampolles de vi i cigarrets carregats i gent i jo em mirava les ones una mica impassiblement, i tu et pensaves que potser et buscaria, però no i jo continuava mirant les ones com un temps. I tot es feia tan estrany que

Sé que t'asseuràs, el cap lleugerament vinclat cap a l'esquerra al banc blanc de darrera l'oliviera. Que t'aniran caient fulles al cap, que se t'enredaran entre els cabells i que no faràs ni un bri per treure-te-les. Que tancaràs els ulls i miraràs allà lluny, que els peus se t'aniran aixecant de terra i totes les històries com aigua entre el verd clar i un desig que d'incisiu agut a roig que et farà estirar els braços

xxxxxxx quan hagi xxxxxxxx entre les palmeres
plenes d'oli i sutge xxxx els cartells de plàstic
vermell xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

mirar-se des de la finestra el mar que escol
vent pertot arreu i veure'l fosc. Bellugar les
mans i fer ombres

Totes les llaunes buides mig rovellades amb les
fulles seques i els diaris en cercles i el vent
les empenya cap a una carrera folla amb una
bombeta insuficient

la veu se t'ha anat fent de nata, i l'entrada a casa t'ha revelat que la teva ombra s'hi havia quedat entre els racons i les cortines, a l'últim prestatge dels plats. La nata s'ha desfet

La Teresa, la maca, la que s'alimenta de cafè,
la dels cabells negres llargs i lluent, la
que parla tou, la que es passeja amb les mans
a les butxaques encongides a la matinada pel
port cristallí, la que s'esquerda a les onades,
la que fuma amb els ulls, s'ha trencat
una cama

darrera la porta. A l'hora de la veritat no havia caigut i ni tan sols s'havia trencat ni un os, ni el més petit vas sanguini. El sol surt rodó i s'allarga com un xiclet sense que te n'adonis i cada vegada es va fent més lluent i va perdent el color carabassa i es va convertint en una bola de foc. Potser una altra cosa, però es mira el sol com s'aixeca. Al seu costat, el noi dorm encisat i molest pel foc. I només jo sé, noia, que avui aniràs a passejar. Sues groc i ja t'hi has acostumat. El bolígraf s'ha omplert d'aigua blanca

tal vegada es mirarà els bars que ara són tancats amb les cadires cara per amunt sobre la taula bruta de pols i s'aturarà al Deutsche Bratwurst a menjar un panet calent amb una cervesa que finalment serà freda i sentirà la ràdio aquells blues plens de nostàlgia de color gris cinètic i tot anirà més a poc a poc, com les petjades de sorra

aquell passeig que es tornarà a quedar endarrera, sol, ple de grisos i branques desmaiades de palmeres lasses. Agafarà i entrarà a la platja; caminarà amb les mans a les butxaques de la canadenc, deixant-se mullar a poc a poc molt la cara per aquells brins d'onada mig viva que farà escuma i que el vent li portarà i tornarà a tenir la sorra freda i xopa deixarà a la sorra uns clots a la mida exacta del seu peu xxxxxxxx xxxxxxxx potser algun remolcador li passarà pel costat i farà algun joc del negre amb el gris tot gris i es posarà les mans altra vegada a les butxaques de la canadenc després d'haver encès un cigarret i fer molt de fum. Tot serà sol i els semàfors faran un immòbil i intermitent groc per a uns cotxes inexistents. Caminarà fins a la punta de la platja, allà on vivia en Plàcid i es mirarà la casa amb papers de diari a les finestres

fins que totes les venes han explotat in-
flades com globus de colors boca d'ull tensat
de corda la sang omplint ribells d'aram lluent

aixetes passades de rosca flor de lilà que surt,
paret esglaiada i escatosa s'infla i rebenta
blanc enllà

Vagarejar per un poble sense esma, mort i mossegades
de gos: la mosca absurda de mirall de bar, un tren-
car-se la closca inútilment contra el fals company,
rebre una pluja insistent d'electrons esbojarrats,
prometre't una estada feliç, girar cua i veure
vella la sola de la sabata. La rata es va treure
la llengua, afilada i punyent i vas haver de córrer,
topar contra les ombres, excusar-te als parracs
lluents de l'aire, caure bocaterrosa i omplir-te
la boca de sorra també afilades, també punyents,
també mortes gens innocentment, noia: a l'hivern,
preus especials (1968-1975)

VALLCORBAPLANA